

«Μνήμες που χάνονται»

Η διαδικασία της ανάμνησης είναι αναδόμηση περιεχομένων, αποτελεί ουσιαστικά τη μνήμη της Μνήμης. Δεν ανακαλούμε ποτέ αυτούσια κομμάτια παρελθόντος, αποθηκευμένα σε «δωμάτια» μνήμης, αλλά η ανάκληση είναι ήδη μια ανακατασκευή (μεταμόρφωση), μια δυναμική διαδικασία, που εξαρτάται από τις περιστάσεις του παρόντος. Δεν υπάρχει τόπος που να μπορεί να δέχεται τη μνήμη ως διάρκεια, ως σταθερό γεγονός. Γι' αυτό η μνήμη δεν μπορεί να εμφανίζεται στην πόλη με μνημειακή μορφή. Ο εφήμερος χαρακτήρας του συμβάντος προσδίδει ξανά στο μνημονεύσιμο τη ρευστότητα και το παιχνίδι εναλλαγής μνήμης και λήθης, παρουσίας και απουσίας, προσωπικού και συλλογικού.

Η ίδια η Ζωή αποτελεί ένα σύνολο αναμνήσεων σε χρονική παράταξη από το παρελθόν έως και το παρόν είτε την εξετάσουμε από την πλευρά του Μακρόκοσμου (Κοσμική Ιστορία) είτε την δούμε μέσα από τον Μικρόκοσμο δηλαδή μέσα από την προσωπική εμπειρική ιστορία του κάθε ανθρώπου ατομικά.

Κάθε «αρνητικό» στοιχείο (ανάμνηση) της παιδικής και εφηβικής ηλικίας που «επιβιώνει» από την πολλές φορές εποικοδομητική λειτουργία της λήθης και έτσι μπορεί να επηρεάζει το παρόν όπως το παράσιτο που ζει και αναπτύσσεται μαζί και σε βάρος άλλου οργανισμού, που χαρακτηρίζεται ξενιστής-μόνο που ξενιστής σε κάποιες περιπτώσεις γίνεται η ίδια μας η ανάμνηση. Η «υπέρβαση» του παρελθόντος αποτελεί τον βασικό τόνο της ανθρώπινης ευθύνης ως προς της εξέλιξη. Παιδικές φοβίες,σεξουαλικές παρορμήσεις,οικογενειακές δυσλειτουργίες,έρωτας,απόρριψη,οργή,ανείπωτες χαρές και προσδοκίες και άλλα πολλά «ανθρώπινα» συσσωρεύονται στη μνήμη και περιμένουν τη λύτρωση....σα να περιμένουν αιώνια μοιάζουν με πέτρες στο βυθό του εαυτού που όσο πας να της ξεχάσεις τόσο νιώθεις το βάρος τους να μεγαλώνει.Κάποιος πρέπει να τις βρει να τις αγαπήσει να της σηκώσει στο φως του νου.

Μα αν όχι ο Άνθρωπος τότε ποιος;

Ελwίζος Θεμιστοκλέους